

Adriënnë Nijssen
Gewaagd

laVita
Publishing

ISBN 978 90 79556 27 4
NUR 301

© 2012 Adriënne Nijssen
© 2012 LaVita Publishing, Utrecht

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gewaagd

Roman

Adriënne Nijssen

*Finished with my woman
'Cause she couldn't help me with my mind
People think I'm insane
Because I am frowning all the time*

*All day long I think of things
But nothing seems to satisfy
Think I'll lose my mind
If I don't find something to pacify*

Paranoid, Black Sabbath

*For F.
one of my biggest loves*

Ketie

Zo langzamerhand begin ik me ook af te vragen waar Ellen blijft. Ik kijk op mijn horloge. Tien over halfacht.

Guus en Mel speculeren al een tijdje. ‘Zou ze ziek zijn of een onverwachte klus hebben?’ vroeg Mel een minuut of wat geleden aan Guus.

Het antwoord heb ik niet gehoord. Dat is opgegaan in het straatlawaai, dat gebeurt wel vaker als we op het terras van Springtime zitten.

In het begin vroeg ik me af hoe een eetcafé annex filmhuis aan die naam kwam. Springtime, lentetijd. Pas veel later kwam ik erachter dat het vernoemd was naar een film uit 1920 met Oliver Hardy in de hoofdrol.

Al zo’n vijftien jaar komen we hier elke eerste donderdag van de maand. Zo rond de klok van zessen druppelen we binnen. Meestal blijft het bij kletsen en wat eten, soms gaan we naar een film.

Ik had het eetcafé zelf voorgesteld aan Guus, Mel en Ellen toen ik genoeg kreeg van het lesbische circuit. Ik was het eeuwige stuivertje wisselen zo beu. Niet dat ik er zelf niet aan meegedaan had. Ooit had ik iets met Guus en later met Mel. Mel had daarna een tijdje een relatie met Ellen. Hoteldebotel waren ze. Ze zijn nog altijd vrij close met elkaar.

Trots was ik, op mijn goede contacten met de zoveelste ex, maar na een avondje stappen lag ik ’s nachts snikkend in bed omdat die ex een ander had staan zoenen.

Het was ergens in de tweede helft van de jaren negentig dat ik rigoureuus besloot vanaf dat moment mijn gezicht niet meer te laten zien in de vertrouwde kroegen en cafés. Ellen, Mel en Guus gingen mee in mijn besluit. We zouden het helemaal anders gaan doen. Theater,

bioscoop, musea, een ander uitgaansleven. Wij zochten een nieuwe liefde vanaf dat moment buiten het circuit. Een advertentie, een toevallige ontmoeting, we zouden wel zien.

Eens per maand samen eten, spraken we af. Om bij te praten, maar vooral omdat we zeker wisten dat onze vriendschap ons heilig was en niet kapot kon. Niets of niemand zouden we daartussen laten komen. Exclusief van ons.

‘Een nieuwe partner toch wel?’ had Mel nog gevraagd.

‘Nee. Partners mogen van ons bestaan op de hoogte zijn, wij van dat van hen. Niet meer, niet minder,’ besloot de rest unaniem.

Dat we voor ons maandelijks avondje bij Springtime terechtkwamen lag voornamelijk aan onze financiële mid-delen. De tapasschotel die tegenwoordig twaalf euro kost, werd destijds geserveerd voor acht gulden. De serveersters, meestal studenten, deden stevast iets meer brood en wat extra tapenade op de schotel. Met een kop soep vooraf hadden we er een maaltijd aan.

Ik had het eetcafé ontdekt. Nadat het zoveelste vriendinnetje me in de steek had gelaten, trakteerde ik mezelf op een lunch en ik was aangenaam verrast door de prijzen en het personeel. Het was weliswaar een komen en gaan van medewerkers, maar het waren vrijwel altijd dezelfde types. De enige die er nu al minstens tien jaar werkt is Anna. Ze is anders dan de rest, directer vooral. Bemoeit zich regelmatig met de gesprekken van de gasten. Horen, zien en zwijgen is haar vreemd. Maar ik mag haar wel. Soms, als ik wat vroeger ben dan de anderen en Anna het niet al te druk heeft, voeren we diepgaande gesprekken. Ik was een luisterend oor als Anna weer eens vertelde over de problemen met een van haar vele vriendjes. Tegenwoordig heeft ze het daar nooit meer over. Misschien omdat we steeds minder

vaak een paar minuten hebben om te kletsen, misschien is ze uitgeraasd, heeft ze al een tijd een relatie. Zo een waar je niet over hoeft te praten. Ik zal het haar binnenkort toch nog eens vragen.

Ellen is de enige die Anna niet mag, daarom hebben we ooit overwogen ergens anders te gaan eten. Het bleef bij overwegen. Springtime is een vaste gewoonte geworden, een gewoonte die bij ons hoort.

Onze vriendschap verdiepte zich in de loop der jaren. Zo met zijn vieren was en is alles bespreekbaar. Regelmatig passeerde een nieuwe liefde de revue. Namen kwamen en namen gingen. We deden geen van vieren ons best die namen te onthouden.

Dat veranderde wel wat toen we allemaal een stabiele relatie hadden. Ellen en Jet, Mel en Lenny, Guus en Lucy, ik en Fien. Af en toe viel er een naam van een van die geliefden, regelmatig gaven we elkaar gevraagd en ongevraagd advies over een verschil van mening. Soms lieten we elkaar vakantiefoto's zien zodat elke naam voor even een gezicht kreeg. Maar daar bleef het dan ook bij.

Ik schrik op uit mijn gemijmer als ik Anna hoor.

'Willen jullie echt nog niet bestellen?' vraagt ze voor de vierde keer.

Mel en Guus kijken me ook nu weer vragend aan.

Ik schud opnieuw zeer beslist nee. Ik barst van de honger, maar iets bestellen klopt gewoon niet. Het is in al die jaren nog niet voorgekomen dat we beginnen met eten voor we er allemaal zijn.

'Ze zal toch geen geldproblemen hebben en dat niet durven te vertellen?' vraag ik.

'Nee joh,' zei Guus. 'Ze mag dan verwaand en koud overkomen, wij weten toch beter.'

Ik twijfel. Ellen werkt al heel haar leven freelance als tekstschrijver, een baas zou haar ziek maken. Dat bete-

kent wel dat ze soms geen cent te makken heeft al laat ze daar nooit iets van merken. Ellen houdt ervan te schipperen met geringe middelen. Ze is zo'n vrouw die kans ziet voor vijftig euro een maaltijd van drie gangen voor tien personen te maken, waarbij je na afloop het gevoel hebt dat je in een exclusief restaurant hebt gedineerd.

‘Toch vind ik haar het meest gesloten van ons vieren,’ zegt Mel.

‘Als ze nog komt, beginnen jullie dan niet meteen allerlei vragen op haar af te vuren?’ vraag ik aan de andere twee.

‘Als ze nog komt ja. Ik ga nu echt wat bestellen hoor,’ zegt Mel een beetje kribbig. ‘Ik heb geen zin nog langer te wachten. Ik heb ondertussen drie keer haar voicemail ingesproken, ze reageert niet.’

‘Dat is ook zinloos,’ zeg ik. ‘Eén keer is genoeg. Als ze had kunnen bellen had ze dat wel gedaan.’

Mel wenkt Anna en bestelt een kleine portie tapas die even later, zonder dat we echt iets proeven, in onze monden verdwijnt. We zeggen niet veel.

Om vijf voor halfnegen staat Ellen ineens bij onze tafel. Haren in de war, bloes ongestreken, frons op haar voorhoofd. Ze gaat zitten op de plaats waar ze al jaren zit. De enige aanwijzing dat er iets mis is, zijn haar rode ogen.

Mel geeft haar een glas water.

‘Nee dank je, liever wijn.’ Haar eerste woorden, kalm, beheerst. Maar als ze meteen een flinke teug neemt in plaats van een slokje, besef ik dat er toch wel iets ernstigs aan de hand moet zijn.

En dan begint Ellen te vertellen. Haar mond gaat open en dicht en vormt woorden die zich aaneenrijgen tot zinnen. Ik concentreer me op haar ogen om niet te hoeven horen wat ze zegt.

‘Jet heeft een affaire, ik weet het zeker. Gewoon in ons bed, terwijl ik bij een klant was of op weg naar een toekomstige klant.’ Ellen vertelt het op een toon alsof ze verslag doet over haar voorbije werkdag. Ze wacht niet tot het echt tot ons doordringt. ‘Het lijkt wel of ze betrappt wilde worden. Ze weet heel goed dat ik degene ben die altijd het bed verschoont. Ik heb iets gevonden,’ zegt Ellen, zonder in details te treden.

‘Kom op Ellen. Jet is toch niet zo stom dat ze bewijs in haar eigen bed achterlaat?’ Mel drukt haar sigaret uit om haar opmerking kracht bij te zetten. De asbak ligt vol, bijna allemaal van haar, Guus heeft er maar een of twee gerookt.

‘Wat heb je gevonden?’ fluistert Guus. Ze houdt haar wijnglas in haar hand op dezelfde manier als een bouwvakker zijn koffiemok vasthoudt. Alle kleur uit haar gezicht is weg. Tot mijn verbazing zie ik dat ze een paar tranen met de mouw van haar trui afveegt. Zo zag ik Guus nog nooit.

Guus, stoere Guus. Als ze een jongen had kunnen zijn, zou ze daarvoor hebben gekozen. Haar moeder had niets anders dan een jongen verwacht, een meisjesnaam had ze niet. Achteraf had Mevrouw Roks gelijk gehad. Guus is de juiste naam voor haar. Ze draagt ongeveer net zo vaak een jurk als de komeet Halley de aarde passeert. Haar donkerblonde haar wordt wel geknipt maar nooit door een kapper. En ze zal doodgaan in haar Dr. Martens of Ecco’s. Het ene merk in de winter, het andere ’s zomers.

‘Niet te geloven, met iemand anders in je eigen bed,’ mompelt Mel terwijl ze alweer zit te paffen en naar alles kijkt, behalve naar Ellen. ‘Dat doe je gewoon niet.’

Het wil er bij mij ook nog niet in. Ellen, de eerste van ons vieren die begon te geloven dat liefde niet altijd het meest onbetrouwbare facet in je leven hoeft te zijn.

Ellen, die al tien jaar samen is met Jet.

‘Wat heb je dan gevonden?’ vraagt Guus.

‘Wat doet het ertoe wat het is, ik weet gewoon dat het niet van haar is,’ zegt Ellen.

‘Een slipje zeker,’ dramt Guus door.

‘Nee, een sieraad.’ Ellen klinkt boos.

‘Jeetje, weet jij dan precies welke sieraden Jet heeft?’

‘Ja Guus, en nou ophouden.’

Goh, een sieraad, denk ik terwijl ik me afvraag of ik eigenlijk wel weet wat Fien aan oorbellen, armbandjes en ringen heeft. Een aantal ervan kan ik me wel voor ogen halen, maar allemaal? Tellen horloges ook? De tic van Fien, ze heeft er minstens vijftien, ik ken ze echt niet allemaal.

‘Ik ben zo laat omdat ik gewacht heb tot ze thuis kwam,’ gaat Ellen zachtjes verder.

Guus houdt haar adem in, Mel kijkt nog steeds een andere kant op.

‘En wat zei ze?’ vraag ik. Dat willen we tenslotte allemaal weten.

‘Het was niet van haar, ze had het nooit gezien en geen idee hoe het in ons bed terechtgekomen was.’

‘Dat zeggen ze allemaal,’ zegt Mel bits.

Guus legt een vinger tegen haar lippen.

‘Maar dat is niet alles. En passant biechtte ze wel een zoenpartij van een halfjaar geleden op. Een halfjaar geleden, weet je wat dat betekent?’

‘Dat je je afvraagt wat ze nog meer op te biechten heeft. Dat de bodem onder je relatie verdwijnt,’ zegt Guus. ‘Wat ga je nu doen?’

‘Als ze bereid is de waarheid te vertellen geef ik haar natuurlijk nog een kans. Misschien kunnen we een relatietherapeut inschakelen.’

‘Ik weet toch zeker dat ik je ooit hoorde zeggen dat je daar nooit van je leven naartoe zou gaan,’ antwoordt

Guus zacht.

‘Niet voor mezelf, dat klopt. Maar hier komen we met zijn tweeën niet uit, dat weet ik nu al.’

‘Ellen...’ begint Guus. Deze keer is het Mel die een vinger op haar lippen legt.

Alsof we het hebben afgesproken, pakken Mel, Guus en ik bijna gelijktijdig onze mobiele telefoons. Alle drie bellen we naar huis om te zeggen dat we later komen. Het zal een avond worden van drinken, eten én praten.

Ellen

Ik ga meteen achter Ketië aan als ze opstaat en richting toilet loopt. Bij het fonteintje ga ik op de vloer zitten, mijn armen om mijn knieën geslagen. De vloer is smerig maar dat kan me niet schelen. Ik luister naar de overbekende geluiden die een wachtruimte bij min of meer openbare toiletten altijd met zich meebrengt. Het duurt lang. Als Ketië eindelijk uit het toilet komt, kijk ik haar uitdagend aan.

‘Waarom heb je het hen zelf niet verteld?’

Niet-begrijpend kijkt ze me aan.

‘Van jou en Jet!’

Ketië kijkt naar me alsof ik iets onwezenlijks heb gezegd dat niet tot haar door wil dringen.

‘Het kan niet anders of jij moet het zijn. Jij met je alweer-weken-geen-seks-met-Fien-verhalen. Bovendien heb ik jou wel eens zo’n exemplaar zien dragen.’

‘Waar heb je het over?’

‘Toe nou Ketië. Kleine kraaltjes, zes rijtjes onder elkaar. Rood, oranje, geel, groen, blauw, paars. De regenboog, weet je wel. Dat verdomde ding waar jij zo dol op bent, dat je al tekent vanaf het moment dat je een potlood kon vasthouden.’

Ketië kijkt of ze water ziet branden.

‘Een oorbel,’ bijt ik haar toe. ‘En jij hebt vast de andere.’

Ketië barst spontaan in lachen uit. ‘Ah, ik snap het. Een oorbel, je hebt een oorbel in jullie bed gevonden. Kijk naar me, je zult moeten erkennen dat je me nog nooit met van die lellebellen gezien hebt. Altijd en eeuwig beschaafde knopjes.’

Ik open mijn handtas, die betere tijden gekend heeft, en haal er een pakje zakdoekjes uit. Ik snuit mijn neus

en smeer wat crème uit een klein tubetje op mijn gezicht. Ik weet dat het waar is wat ze zegt. Hoe heb ik kunnen denken dat...

‘Nee, jij kunt het niet zijn,’ fluister ik, terwijl ik me afvraag of Ketië me verstaat. ‘Dat zou je me nooit aandoen.’ Ik sta op, loop naar de deur en draai me om. ‘En toch heb ik die oorbel hier ergens gezien, aan tafel. Dan moet ik de andere twee maar eens aan de tand gaan voelen. Hopen dat zij niet om de waarheid heen draaien. Van Jet zal ik het hoogstwaarschijnlijk niet te horen krijgen.’

‘Ellen, doe het niet,’ hoor ik Ketië smeken. Maar niets kan me tegenhouden.

Als ik terugkom bij onze tafel hebben Mel en Guus tijdschriften en kranten van de leetuurplank gehaald. Ze nemen horoscopen door.

‘Hier staat,’ zegt Mel met de krant in haar hand, ‘dat er deze week iets onverwachts zal gebeuren op een moment dat je het ’t minst verwacht.’

Ik slik. ‘Vertel mij wat. Kuthoroscopo, slaat nergens op. Wel eens iets onverwachts meegemaakt op een moment dat je het verwachtte? Stil even wereld, ik ga nu het onverwachte meemaken? Denk eens even na! Je dacht toch niet dat ik vanmiddag verwacht had te ontdekken dat Jet vreemdgaat? Tot exact tien voor twee heb ik haar vertrouwd als geen ander. Ik was ervan overtuigd dat ik de vrouw van wie ik hou kende. En zie.’

Mel beseft dat haar opmerking ongelukkig was. Ze frunnikt aan de folie van een nieuw pakje sigaretten.

‘Vreselijk, die dingen,’ zeg ik. ‘Geef me er een.’

Twee uur lang zitten we te drinken en te paffen. Zelfs Ketië, die al lang niet meer rookt, neemt er een. Het gesprek gaat over van alles, behalve over mij en Jet. Ik kan me er niet toe zetten mee te doen. Ik erger me kapot en klap ineens keihard in mijn handen. Zo hard dat er

van vier tafels verderop naar ons wordt gekeken. Het kan me niet schelen. ‘Zo dames, en nu wil ik het weten. Wie van jullie, met uitzondering van Ketië, heeft mijn Jet geneukt?’

Anna komt naar onze tafel.

‘Misschien iets te eten nu?’ stelt ze voor. ‘Of willen jullie naar huis?’

Fuck off, denk ik. Toegegeven, zoiets heeft ze ons nooit eerder gevraagd. Ze is duidelijk verlegen met de situatie.

Iedereen kijkt me aan.

‘Eten?’ vraag ik. ‘Het is dus duidelijk dat jullie dat bedrogen-vrouw-gedoe saai vinden. Laten we maar gaan eten, ja.’

‘Waarom ga je niet gewoon bij haar weg,’ zegt Mel. De stompzinnigste opmerking die ik tot nog toe hoorde, maar ze durft tenminste haar mening te geven.

‘Bemoei je er niet mee,’ komt Guus tussenbeide. ‘Ellen zei toch dat ze Jet nog een kans wil geven.’

‘Dat vind ik nog eens sportief,’ mompelt Mel. ‘Als je haar terugneemt zal ze het weer doen, en nog eens en nog eens. Hoe kun je haar ooit nog vertrouwen?’

Anna mengt zich ongevraagd in het gesprek. ‘Ellen, dit is niet het juiste moment om beslissingen te nemen. Je bent boos, je hebt verdriet, veel te veel emoties, doe even kalm aan.’

Verstandige woorden, maar ik kijk Anna kwaad aan. ‘Jij moet je al helemaal nergens mee bemoeien. Jij weet niet eens wat liefde is.’

‘Anna is een stuk jonger dan wij, maar dat is toch nog geen reden om geen verstand van liefde te hebben,’ zegt Ketië verbaasd.

Ik slaak een diepe zucht en kijk ze alle drie aan. ‘Ik gun niemand van jullie deze schok. Jullie denken wel dat jullie relatie goed zit, maar hoe weten jullie of je partner je trouw is? Jij, Mel, weet jij of Lenny alleen

slaapt in de nachten dat ze niet bij je is? Waarom wil jouw vrouw zich maar voor drie, vier nachten per week verbinden?’

Die opmerking maakt Mel furieus. Met een wild gebaar veegt ze denkbeeldige as van haar designjasje. Nog voor ze tijd krijgt te reageren ga ik verder. ‘En Guus, waar is Lucy als jij avonddienst of nachtdienst hebt? Ligt ze dan alleen met haar knuffelbeer op de elektrische deken onder jullie dekbed? Of doet ze het misschien nog met haar ex-man als ze de kinderen weer voor een week ophaalt? “Even lief spelen jongens, papa en mama moeten iets bespreken”’.

Guus verbleekt weer, ze knijpt haar lippen op elkaar.

‘En Ketië,’ ga ik verder terwijl ik haar fel aankijk, ‘twijfel jij nooit aan Fien?’

‘Nee, ik twijfel nooit aan Fien, ik kan me haar gewoon niet met een andere vrouw voorstellen.’

Ik lach schamper. ‘Gisteren om deze tijd zou ik hetzelfde gezegd hebben. Maar weet jij wie ze mobiel belt als ze de hond uitlaat? Weet jij wie ze een lief of erotisch sms’je stuurt? Of van wie ze er een krijgt? Waarom hebben jullie weken, maanden geen seks? Doet ze het misschien met een ander?’

En dan ineens overvalt het me, gebeurt wat ik echt niet wilde. Ik barst in huilen uit. Langzaam en met gierende uithalen. Ik ben moe, zo moe. Ik leg mijn hoofd op tafel. Mel, Guus, Ketië, ze zeggen niets. Natuurlijk weten ze allemaal dat ik gelijk heb. Nooit, nooit, nooit kun je zeker zijn van degene die je het liefst is.

Ik voel de bedrukte sfeer en weet dat ik de enige ben die daar iets aan kan veranderen. Pas als ik iets zeg komen mijn vriendinnen weer tot leven.

De eerstvolgende tien minuten praten we met elkaar en door elkaar heen. Onze vrouwen worden om beurten opgehemeld en afgekraakt. Dronken gebral.

‘Hoe dan ook, na vandaag geloof ik niet meer dat er één vrouw bestaat die te vertrouwen is.’ Hiermee herinner ik ons allemaal aan de oorspronkelijke kwestie.

‘Weet je Ellen,’ zegt Mel, ‘je kunt altijd nog een van ons gebruiken om met Jet te vrijen. Dan kun je ons op heterdaad betrappen en ben je binnen de kortste keren van haar af.’

‘Belachelijk,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Voor jullie gewoon een manier om het allemaal te vermijden.’

‘Wat vermijden?’ vraagt Guus.

‘Het bedrog natuurlijk. Het zou pas fair zijn als ieder van ons probeert een van onze vrouwen te verleiden.’

‘Geen denken aan,’ roept Mel.

‘Fantastisch, waarom niet?’ zegt Ketië. ‘Ik ben zo verdomde zeker van Fien, dat durf ik wel aan.’

‘Ik meen het niet, het is maar een wild plannetje,’ zeg ik met een gemaakt lachje.

Maar het is het enige waar we nog over kunnen praten. We bespreken het telkens opnieuw, wikken en wegen alle voor- en nadelen.

‘Een heel gevaarlijk plan,’ mengt Anna zich in het gesprek, terwijl ze voor de zoveelste keer langsloopt. ‘Wat jullie gaan doen is Russische roulette.’

Mel kijkt haar aan. ‘Wat is dat?’

‘Een spelletje met een geladen pistool,’ leg ik kort uit. ‘13 Tzameti een paar jaar geleden niet gezien? Prachtige scène was dat.’

‘Nee schat, *Watership Down* was voor mij al te gewelddadig. Daarna heb ik mezelf beloofd dat ik nooit meer naar de bios zou gaan als er een geweer in een film voorkomt. Het interesseert me niet, net als dit voorstel.’

‘Mij ook niet,’ zegt Guus. ‘Het is bovendien zo oubolig als het maar zijn kan. Zat er ook al niet zoiets in *Così fan tutte*? Een verhaal waarin twee officieren de trouw van hun verloofdes testen?’

‘Ken ik niet,’ zegt Ketië. Maar *Dangerous Liaisons* wel. Daarin moet een man een vrouw verleiden. Mooi dat hij verliefd op haar wordt.’

‘O, net zoiets als *Cruel Intentions*,’ roept Mel. ‘Ook al verleiding en verliefdheid die niet zo bedoeld waren. Tussen een man en de vriendin van zijn stiefzus, dacht ik. Wel spannend trouwens.’

‘Anna heeft gelijk,’ zegt Guus, ‘we spelen met vuur.’

‘Ik ben het niet met haar eens,’ zeg ik. Ik hou een vurig pleidooi over ontrouw, dat dat al zo oud is als de mensheid en dus altijd een thema zal zijn in films en boeken. ‘Ik werd vanmorgen wakker in een, naar ik dacht, gewone wereld. Maar dat was dus niet zo. In het beste geval zal Jet bekennen en zeggen dat ze het nooit meer zal doen. Als ze op de proef gesteld wordt en daar niet op ingaat, dan weet ik dat ze de waarheid sprak. Het is voor mij de enige manier om haar weer te geloven. Ik heb liever dat een van mijn vriendinnen dat doet dan een ander.’ Voor mij wordt het steeds duidelijker.

‘Ja, ik snap het,’ zegt Guus. ‘Maar wat hebben onze vriendinnen daarmee te maken? Waarom moet er ineens in het kwadraat verleid worden?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet het niet, maar ik kan toch moeilijk een van jullie drieën aanwijzen om Jet te verleiden. Ik wil helemaal niet weten wie dat eventueel gaat doen. Het lijkt me eerlijker als we allemaal iemand proberen te verleiden. En we kunnen toch afspraken maken? Over hoe ver we gaan en zo.’

Om ons heen is bijna iedereen naar huis. Anna is druk bezig tafels schoon te maken.

‘Ellen, dit is niet het juiste moment om beslissingen te nemen,’ herhaalt Ketië Anna’s woorden. ‘Ga naar huis, praat met Jet. Gun jezelf de tijd om met Jet in het reine te komen. Klets voor mijn part dagen tegen ons aan, we zullen er voor je zijn. Zoiets kost tijd, veel tijd. Dat los je

niet op met een wild plan, gemaakt in een dronken bui. Vergeet wat ik daarstraks zei. Durven is iets anders dan willen. En zeker met de geliefde van een vriendin. De kans dat je allebei verliest is groot. Ik moet er niet aan denken!